

[Korsgaard.]

saa vidt, at der nu kan opgives forkerte Indtægter paa den anden Led — saa kan der, om jeg saa maa sige, komme Balance i Foretagendet. Men det bliver vel ikke ligefrem offentliggjort herfra, at *det* skulde være Meningen!

I øvrigt vil jeg sige — bortset fra den Urimelighed, der er i Sammenligningen med en Rateskala, som ingen har kritiseret —, at det er jo kedeligt for en, naar man har stillet Ændringsforslag, at man ikke alene faar dem stemt ned, men overhovedet ikke faar dem omtalt. Jeg synes virkelig selv, jeg har stillet et ganske snedigt Ændringsforslag med Henblik paa Skalaens Opbygning, og saa maa jeg lide den Tort, at den højtærede Minister overhovedet ikke omtaler det. Dette Ændringsforslag, som vistnok har Nr. 9, giver Udtryk for, at Skalaens Opbygning skal være en saadan, at man ikke paa noget Sted af nogen Del af Indkomsten kommer til at betale mere end Ligningsprocenten plus den tilladte Forhøjelse efter Loven, som den vil blive, naar de foreslaaede Ændringer er gennemført, og paa ingen Steder af Skalaen maa Forhøjelsen være større. Ingen, heller ikke Ordføreren for de Radikale, haaber jeg — saa megen Respekt har jeg endnu for hans Forstand —, vil vel benægte, at dette virkelig er et Spørgsmaal af betydelig Interesse for alle Mellemindtægterne, idet det er disse Indtægter, man maa kile opad, hvis man vil naa til den ønskede Højde. Jeg kan altsaa kun konstatere, at Ministeren ikke engang har fundet Ændringsforslaget Omtale værd; jeg beklager det, men der er jo ikke mere at gøre ved den Ting.

Det er dette Afsnit, som for mig er det vigtigste, fordi jeg ikke tvivler om, at naar man kun i ringe Grad mærker, at det koster noget at ville have et og andet, saa er den menneskelige Natur saaledes, at den lettere gaar med til det, end naar man mærker, at det koster noget. Derfor er der for mig ingen Tvivl om, at den Tendens, der er i Lovforslaget — Ministeren kan jo stille sin Bedømmelse op mod min, og jeg stiller roligt min op mod hans —, vil føre til en stigende Skatteprocent og paa længere Sigt ogsaa til større Udgifter, fordi for faa er interesseret i at holde igen. Dette er i et kapitalfattigt Land en skadelig Bevægelse. Magthaverne — og der er jo kun een Side, der har Magt, og ogsaa kun een Side, der regner med at have den — vil ogsaa efter i Dag komme til at regne med Muligheden af en vis Kapitalopsamling. Vi har for

nylig staaet over for en Diskontoforhøjelse, som naturligvis har sin Baggrund i manglende Kapital, og saa er det inkonsekvent, at man paa visse givne Tidspunkter lader som ingenting, lader, som om man blot kan bruge væk, thi paa et vist senere Tidspunkt maa man saa be-
koste en vis Opretning.

Det er de Ting, jeg tror i større eller mindre Grad vil blive en Følge ogsaa af at anvende de Skalaer, der bliver opbygget efter dette lidet ansvarsbevidste Forslag.

Jeg skal derefter vende mig til Erhvervsbeskatningen. Der har hidtil været en væsentlig Forskel paa selvstændige næringsdrivende og Funktionærer. Ministeren kan ikke begribe, hvorfor der skal være denne Forskel. Jeg tør heller ikke garantere, at jeg kan angive Grunden dertil. Men der synes mig i hvert Fald at være en vis Begrundelse deri, at man siger, at den næringsdrivende er saa nøje knyttet til den By, hvori han har sin Næring, at han derfor skal behandles paa en særlig Maade, hvorimod Funktionærerne kun i anden Linie, om jeg saa maa sige, er knyttet dertil. Men jeg benægter aldeles ikke, at det godt kan hænde, at en næringsdrivende tidligere er blevet beskattet meget stærkt, og jeg skulde ikke i mindste Maade modsætte mig, at man rettede noget herpaa. Hvis Ministeren vil bruge sin Forstand og lade sine Følelser ligge, tror jeg ikke, han i de Ændringsforslag, der er stillet af de Konservative — heller ikke i Betænkningen — vil kunne finde eet Ord, som begrunder, at de Konservative i særlig Grad sætter ind for dem, der har en stor Erhvervsindtægt. Det konservative Forslag sætter ind paa at værne Funktionærerne. At det ogsaa kommer den store Erhvervsindtægt en lille Smule til gode — naa ja, men der, hvor det procentvis vil blive saa langt mere afgørende, er dog virkelig over for Funktionærerne. Naar Ministeren derfor i denne Forbindelse argumenterer saaledes, at den rige Mand nok skal faa Raad til at bo, hvor der er sundt og godt, ligger der i den Paastand ustandseligt, at Ministeren føler, det er et godt Agitationsnummer at skyde de Konservative i Skoene, at de i Virkeligheden kun har Rigmandsinteresser for Øje. Jeg maa dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at mit Parti havde rundt regnet 400 000 Vælgere ved sidste Valg, og hvis Ministeren vil se Indtægtsskalaen efter, vil han se, at man skal ligegodt temmelig langt ned i Bunken, selv om vi havde dem alle sammen fra oven af. (Afbrydelse).